

retur seruare substantiam non negare filiis, tamen cum exposcit iunior etiam maiori non petenti concedit; tum vt maioris virtutem remuneret, & minorem non exasperet, cuius ingenium vt pote satis durum bonus pater emollire conabatur. Tum etiam quia id, quod filio nequam, ac procaci conuenientia titulo conceditur, hoc etiam probat, ac bono filio no postulanti concedendum est. Valde enim inde cens est, vt quod improbis conuenientia pretextu conceditur, hoc probis, ac morigeratis denegetur.

14. Cum Elias degeret in deserto, & obdormiret sub vmbra iuniperi tetigit eum Angelus Domini, dixitque ei. Surge, comede. Respexit, & ecce ad caput suum submericum panem, & vas aqua: comedit ergo, & bibit. lib. 3. Reg. cap. 19. num. 6. Cur famelenti Eliæ datur ei hic in deserto panis ministerio Angelorum; seu, vt ait D. Augustin. lib. de mirabilibus sacrae Scripturae, ministerio Angelorum præparatus, sicut de manna dicitur, unde panis Angelorum nuncupatur. Panem Angelorum manducauit homo. Psalm. 77. num. 25. Cur Eliæ non defertur panis per coruos, vt iuxta torrentem Carith, vel per manus alicuius hominis, sicut in Sarephtha interuentu vnius mulieris viduæ; Cur per Angelum? Obmurmuratoribus, ac obstinatis Israëlitis, Exod. 17. num. 15. dedit Dominus à deserto manna, panem scilicet ope Angelorum ministratum spatio quadraginta annorum in alimentum; iusto, ac sancto Eliæ de erat in deserto panis, per manus Angelorum ei ministraretur in quadraginta dierum sustentationem; probatissimo enim viro offerendum erat, quod valde improbis Israëlitis oblatum est, ne Israëlitarum improbitati, magis quam probitati Eliæ Deus indulgere videatur; ergo quod illis datum est quotidiano cibo ad quadraginta annos, Eliæ vna esca ad quadraginta dies fuit concedendum; fauet Abulens. quæst. 7. ad cap. 19. lib. 3. Reg. Vbi postquam disserit, quod manna dicitur panis Angelorum, eorum scilicet opere factus, de pane dato Eliæ sic subdit: quod etiam erat panis factus opere Angelorum potest propter eius reuerentiam teneri.

Luc. 15. n. 13. Et non post multos dies, congregatis omnibus, adolescentior filius peregre profectus est in regionem longinquam, & ibi dissipauit substantiam suam viuendo luxuriose.

Num. 14. Et postquam omnia consummasset, facta est fames valida in regione illa, & ipse cepit egere.

VERSIONES.

Syriacus n. 13. Paucis autem post diebus collegit filius ille minor quæcumque ad se peruenierant, & profectus est in regionem longinquam; & illic dilapidauit substantiam suam, dum profuse viueret.

Quod improbo datur, iusto non est denegandum.

Reg. 19.

Psalm. 77.

Exod. 17.

Quod datur indignis, non denegatur dignis.

Theophyl. At post dies non multos, cum omnia contraxisset.

Arabicus. Peregrinatus est in regionem longinquam, & ibi dissipauit substantiam suam in vita luxuriosa.

Syriacus n. 14. Quumque consumpisset quidquid habebat.

Vatablus. Orta est fames valida.

Arabicus. Fames valida, & factus est pauper.

EXPOSITIO II.

ACCEPTA hereditate à patre iunior filius discessum indilate parat à domo patris, ac fratris confortio; seculi bona omne sanguinis ius spernunt, charitatem violant, ac vnitatem rescindunt. Non post multos dies. Magno æstu feruet iuuentus, vt perficiat quæ animo concepit, & citius abiter nisi in consarcinandis rebus fuisset occupatus. Congregatis omnibus: bonis sibi præstitis, ait Carthusian. ad proprium commodum, vitiose verò ab ipso in proprium damnum reflexis. Adolescentior filius. Vtpote minor ætate, leuis ingenio. Nani vt ait Euthym. Senior apud patrem remansit tanquam prudens. Quid inde: peregre profectus est in regionem longinquam, vt quo longius abesset à patre, eo licentiosius, ac liberius viueret, ne reuerentia oculo patris refrænaretur. Dissipauit substantiam suam. Cùm se filius subduxit à conspectu patris, breuissime prodegit facultates, quas longo tempore pater seruauerat, & custodierat. Luxuriose, explicat Euthym. Prodigaliter, intemperanter, libidinosè, lasciuè.

Allegoria. Deus homines in filios adoptauit, qui cum suæ libertati à Deo relinquerentur, multi tamen moribus, & vita, à Deo longissime se separant; cum enim Deus vbique sit, per voluntatis dissimilitudinem, homo se separat ab ipso. Hieron. Epistola. 246. Sciendum, ait, non locorum spatij, sed affectu, aut nos esse cum Deo, aut ab eo discedere. Glossa, In regionem longinquam non mutando locum, sed animum. Vnde dicitur in Psalm. 72. num. 27. Omnes, qui se elongant à te peribunt. Deinde sic elonge factus dissipauit substantiam suam, vt ait Hugo. Cùm gratia, ratione, memoria, ingenio, ac cæteris dotibus abutitur. Viuendo luxuriose. Per hanc vitam luxuriosam intelligit D. Bonauent. consummatam dissipatiorem omnium bonorum. His enim peccatis, ait Sanct. Doctor: non solum dissipantur animæ vires, sed etiam corporis membra, & diuitiæ temporales, ac per hoc dissipatur tota hominis substantia, scilicet rerum, membrorum & morum. Iob. 31. num. 12. Ignis est usque ad perditionem deuorans, & omnia eradicans genimina.

Et postquam omnia consummasset. Breuiter luxuria, ac voluptas adolescentem in paupertate concluderunt. Facta est fames valida, seu fortis, & magna, ex alta Dei prouidentia, vt discat iuuenis esurire iustitiam; quos enim opulentia perdit, sæpe egestas ad vitam inducit. Et ipse cepit egere, seu vt habet Arabicus: pauper factus est. Ex diuitiis ad paupertatem deuenit, frequenter rerum opulentia egestatis mater; & bene quidem cepit

25.

Carthuf.

Euthym.

26.

Hieron.

Glossa.

Psalm. 72.

Hugo.

27.

Arabicus.

cepit egere, qui diues factus nil pauperibus erogauit, sed totum voluptatibus tradidit. Et bene cepit egere, qui à Deo recessit, vt nihil de manu Dei, sed totum de delictis mundi propinaret, & acciperet. D. Ambrosius lib. 7. in Luc. Et enim, ait, qui recedit à verbo Dei, esurit, quia non in solo pane vinit homo, sed in omni verbo Dei. Qui recedit à fonte, sitit: qui recedit à thesauro, eget. Merito ergo iste egere cepit, qui thesauros sapientia, & scientia Dei, diuitiarumq; celestium altitudinem dereliquit. Semper famem patitur sui, qui alimentis perpetuis nescit impleri.

Ambros.

Qui à Deo recedit, in omne malum incidit.

QUESTIO IV.

Quare adolescens peregre profectus statim dissipat bona sua?

28.

Chrysol.

RESPONDET primò D. Chrysológus ferm. 1. Ecce quemadmodum, ait, sine patre census nudauit filium, non diu aut: census filium tulit è gremio patris, eiecit de domo, exemit patrias, spoliavit fama, exiit castitate. Præmiserat sanctus Doctor eodem ferm. vt superiori quæst. sæpe dixi, quod pater tenebat substantiam, absque eo quod eam filiis daret: Non fuisse auaritia, sed amoris, prouidentia, non inuidentia. Negatus erat census ex paterni amoris misericordia, datus verò est in vindictam offensæ petitionis, vt iam dixi, quod effectus comprobauit; nam census sine patre nudauit filium, non diu aut. Nam vt ab oculis recessit paternis, statim egestas, & nuditas eum tenuerunt; melius enim erat ei esse sine censu, quàm sine patre; nam cum ruit in præcipitium, à quo à paternis oculis cohibebatur; cum à bono parente abit adolescens, statim grauius peccat, omne malum admittit, vniuersum bonum perdit; nam parentis aspectus refrænât à malo, cuius absentia multam licentiam præbet. Pulebrè ait citatus Chrysológus: Inter propinquorum lumina non valent delicta versari: propinquorum quot oculi, tot lucerna, &c. Vt dirigant, ac bonum ostendant; vnde multi, vt licentiosius delinquant, ab eorum conspectu discedant; vt aliqui impudenter nocte peccarent, Solem adorabant; alij verò vt audaces die delinquerent, Lunam colebant. D. Cyrillus Ierosol. catech. 3. Alij quidem Solem ponebant, vt nocte sine Deo essent: alij verò Lunam ponebant, vt die Deum non haberent.

Maioris absentia dat occasionem ad malum, à quo eius presentia cohibet. Cyrill.

29.

Chrysol.

Secundò. Idem D. Chrysológus cit. ferm. 1. Ecce, quid facit, ait, cupiditas præceps. Quod vitæ, quod morum, quod libertatis, quod est gloria nihil reliquit. Ciuem in peregrinum, liberum mutauit in seruum, iunxit porcis, à patre piissimo, quem seruauit, vt seruiret cænofo pecori, qui pietati sanctæ parere contempsit. Data hereditas iuueni cyid in eo parturit? Maiestatem, amplitudinem? Minimè, sed extremam miseriam, ac amaritudinem; vt ille qui ciuis, liber, ac multarum diuitiarum Dominus exiterat, benèque illi erat obtemperans patri, vbi eum spernit, ab illòque recedit, qui pietati sanctæ seruire contempsit. Statim peregrinus seruus, ac abiectissimi pecoris pastor factus est.

Qui à Deo recedit, in extremam miseriam venis.

30.

Chrysol.

Tertiò. D. Chrysológus orat. 4. de filio prodigo: Ibi, ait, anima diuitias omnes perdidit, ibi in delictis agens naufragium fecit; ibi ludens, & delusus pauper est factus: ibi corruptrices animæ voluptates mercatus, & risum emens extrema lechrymarum ac-Sylueira in Euang. Tom. IV.

cepit: ac virtutes quidem, quas habuit, abiicit. Tanquam veluti res in ludo se habet, qui enim emit corruptrices animi voluptates, quæ animum corumpunt, statim perdit, ac abiicit à se, omnes virtutes, quæ sunt substantia vitæ spiritualis, quibus ipsa alitur, ac sustentatur; vnde meritò de hoc prodigo ait D. Ambros. lib. 2. de Penitent. cap. 3. Merito consumpsit substantiam suam, cuius fides in operibus claudicabat. Cùm enim fides in operibus claudicat, statim illius substantia consumitur. Nam fides si non habeat opera, mortua est in semet ipsa, Iacob. 2. n. 16. Quod explicans D. Chrysológus homil. 5. in Imperfect. ait: Sicut oleum lumen lampadis fouet, sic bona opera vigorem fidei accendant.

Virtus substantia vita spiritalis.

Ambros.

Iacob. 2.

Chrysol.

31.

Nicenus.

Hereditas paterna non contemptenda, sed estimanda.

3. Reg. 21.

Ambros.

32.

Facile habita sunt contemptui, difficius verò estimati.

Cassiodor.

33.

Qui recedit à loco sancto, ac Domo Dei, in multa mala incidit.

34.

Thren. 4.

2. Pet. 2.

zarai eius nive nitidiores lacte, rubicundiores ebore antiquo, saphiro pulchriores. Denigrata est super carbones facies eorum, & non sunt cogniti in plateis. Maxime eorum venustatem decantat Propheta, ita ut in candore niuem excedant, in nitore lac, in rubicunditate ebur, & tandem in pulchritudine saphirum, tamen tota eorum elegantia sic deturpata est, ut super carbones vultus eorum esset denigratus: unde illis tanta turpitudine. Non sunt cogniti in plateis. Nazaraei erant dedicati Deo, & templo, & cum ab illo exierunt ad publicas plateas, ut negotiis secularibus se immiscerent, statim omnis splendor, ac decor virtutis, & sanctitatis deperditus est in illis, ut iam non essent cogniti in plateis, ut viri pii & religiosi, sed tanquam homines mundialium fumo denigrati. Gillibertus Abbas serm. 47. in Cantica: *Ordinis nostri, ait, cernite viros, quam admirabile erat nomen eorum in universa terra; in vicis, quando vixerant, visi in plateis, statim cogniti pro sanctitatis signo erant in eis. Nunc autem nullo religionis discrimine, nullo privilegio conversationis, aut nullo, aut pertenui, distincti, ac signati sunt a ceteris. Ideo non sunt cogniti quasi Nazaraei in plateis: Frequentia platearum dedecorat Nazaraeos, & peregrinam speciem inducit. Mutatus est color optimus, dispersi sunt lapides sanctuarij in capite omnium platearum, ideo non sunt cogniti in plateis. Non agnoscitur in eis natiuus candor, non nitor, non rubor, non pulchritudo.*

Gillibert.

Frequentia platearum dedecorat Nazaraeos.

35. Thren. 1.

Cum Deo dedicatus ad mundum egredietur, perijt.

Paschas.

36. Apoc. 6.

Card. Vital.

Religiosus religione proficiens, in extrema vitia cadit.

Lamentatur idem Ieremias de vastationem Ierusalem, & ait: *Omnes porte eius destructe: sacerdotes eius gementes: virgines eius squalide, & ipsa oppressa amaritudine, Threnorum 1. num. 4. Destructio portarum, totius exitit civitatis destructio; nam per eas patuit inimicis ingressus; cur ergo cum malum esset commune, peculiariter tamen sacerdotes, & virgines introducuntur deplorantes portarum desolationem? Quandiū portę erant clausę, tenebantur in templo sacerdotes, & virgines Deo consecrate in eius obsequio; at verò cum portę destructę sunt, patuit aditus ut ad publicas vias, & vicos exirent, implicantes se negotiis mundialibus, quo omnino perierunt, ac à semita virtutis, & religionis recesserunt, & ideo sacerdotes, ac virgines peculiariter portarum desolationem deplorant, tanquam eorum desolationis occasionem, & ruinam. D. Paschasius ibi in Thren. Quia mors, ait, ad nos introiit per fenestras nostras, squalat virginitas anima, & regale nostrum genuit sacerdotium. Dum replemur pro virtutibus vitii amaritudine delictorum.*

Facto terrę motu magno ait Ioannes Apocalyp. 6. num. 13. *Stella ceciderunt de celo in terram. Cur non potius ceciderunt in aërem, vel super excelsas tutres, seu montes altos. Cardinalis Vitalis in speculo morali factę Scripturę, Tit. de Religion. per has stellas intelligit Religiosos, qui veluti fulgentia sidera micant in firmamento Religionis, si tamen ab ipso celo, seu religione profiliunt, in pessima vitia, ac extremam miseriam prolabantur. Citat. Cardinal. Flante, impellente, & conqussante istas stellas vento tentationis, ambitionis, divisionis, suspitionis, carnalitatıs, deordinationis, & dissolutionis, cecidimus euidenter de statu perfectionis ad terram infimam.*

QUESTIO V.

Quare consumpta substantia, exorta fame, prodigus cepit egere absque alicuius adiunamine?

RODIGVS totam substantiam suam dilapidavit conuiuibus, potationibus, ac multis expensis factis cum amicis suis. Quare cum exorta fame omnia illius sint consumpta nullus inuenitur ex amicis, qui ei aliquid subsidium præbeat, sed ipse omnibus destitutus cepit egere, ita ut vni ciuium adhereret.

Respondeo. Primò, quod erant sæculi amici, qui prosperitatis tempore tibi adhærent, ut de tuis bonis epulentur, & comedant, aduerso verò casu dato, egestatę adueniente, statim te contemnunt, & deserunt. In vltimis diebus David Adonias acclamatus est rex Israel, fecitque grande conuiuium fratribus, ac amicis suis. Audierunt tamen quod ex imperio David Salomon vinctus est rex, constitutusque est in solio patris sui. *Audiuit autem Adonias, & omnes qui inuitati fuerant, ab eo, iamq; conuiuium finitum erat, 3. Reg. cap. 1. num. 41. Aduertit textus tempus, quo adierunt iamq; conuiuium finitum erat. Quid inde factum est. Surrexerunt omnes, qui inuitati fuerant ab Adonia, & inuit vnusquisque in viam suam, ibid. num. 50. Durante conuiuium cum eo sunt, finito discedunt, aspirante felicitate cum eo conueniunt, illa recedente recedunt.*

Secundò, D. Chrysologus serm. 1. *Luxuria, ventri, ait, gula fames tortor apponitur: ut ibi vltix pœna sariat, ubi pœnalis reatus exarserat. Prodigus luxurię, ac ventri magna escarum copia indulgens totam suam dissipauit substantiam, merito fame vexatur, ut venter torqueatur, qui tantę ruinę, ac damni causa extitit. Vide tom. 2. & 3. verb. Peccatum.*

Tertiò, Idem Chrysolog superioris quęst. datus: *Censur, ait, nudauit filium, non distauit: dato, non accepro pretio, misere se tradidit seruituti. Filius prodigus accepta substantia largę crapulę, & epulis indulgebat, multaque saturitate lætabatur, quid inde sequutum? Multa fames, & egestas, ex opulencia læpe in miseriam, ac sterilitatem dilabitur. Vidit Pharao: Septem boues de anne conscendere, pulchras nimis, & obesitas caribus. Et ecce has sequebantur alia septem boues, in tantum deformes, & macilentę, ut nunquam tales in terra Egypti viderim, Genes. 41. num. 18. Expende illud, sequebantur; ac si fertilitatis consequentia sit macies, & squalor de iniquorum terra, ait David: Terram fructiferam in salsuginem, à malitia inhabitantium in ea, Psalm. 106. num. 34. Explicant Euthymius, & Nicephorus: *Posuit terram in salsuginem. In pœnam enim peccatorum, terra, quę centuplum fructificabat: postea salia, seu sterilis euasit.**

Quartò, D. Bernard. apud Tilmanum in allegor. *Vnde huic, ait, egestas, nisi ex eo, quod legitur dissipasse bona sua cum meretricibus viuendo luxuriose? Meretrices ista carnis sue concupiscentia, cum quibus luxuriose viuendo dissipabat bona natura, qui eis abutitur ad voluptatem. Huic egestas perniciofa succedit, eo quod non satietur oculis visu, nec auris auditu impleatur. Adolescens multum diues erat, in valde tamen vrgentissimam famem venit;*

37. Difficultas quęstionis.

38.

Amici, quę de tuis sepulantur, tempore famis recedunt. 3. Reg. 1.

39. Chrysolog.

Per qua quis peccat, torquetur.

40. Chrysol.

Saturitatis consequentia fames.

Genes. 41.

Psalm. 106.

Euthym. Nicephor.

41. Bernard.

Vitia paruis egestatem. nit; unde sic famefcit, tradidit se vitii, & voluptatibus, harum enim abundantia, bonorum egestatem parit, & omnium rerum penuriam infert. Larga enim deliciarum copia strictam famem in corde gignit. *Meretrices ista carnis sue concupiscentia, qui luxuriose viuendo dissipabat bona natura.*

42. Psalm. 105. *Concupierunt concupiscentiam in deserto: & dedit eis petitionem ipsorum: & misit saturitatem in animas eorum, Psalm. 105. num. 14. Legit D. Hieronymus: tenuitatem, Septuaginta, & Hebręi: maciem. Quę saturitas erat illa, pro qua macies legitur, ac ponitur. Eam explicat Lorinus: *Misit saturitatem, id est permisit implere appetitum. Adimplerit appetitum tenuitas, ac macies omnium bonorum est. Mendoga in 1. lib. Regum vers. 5. num. 7. Qui enim, ait, suas explebant, saturabantq; concupiscentias: postea præ fame consuebantur, & tabescebant.**

43. Videt Ioannes mulierem multo cultu ornata, purpura, & coccino, lapide pretioso, & margaritis circumdatam, in manu sua habebat poculum plenum abominatione, & immunditia omnium vitiorum, ac iniquitatum; unde & ipsa nuncupatur Babylon magna mater fornicationum, & abominationum terrę. *Et in fronte eius nomen scriptum mysterium, Apocal. 17. num. 5. Quõdam mysterium latebat in hac impudica muliere, quę maxime omnium oculis erat patens, & exposita; in hoc tamen interueniebat mysterium, quod cum esset omni turpitudine vitiorum fœdata, plena tamen erat margaritis, & lapide pretioso; sic vitia diuitias consumunt, quod tanquam magnum mysterium haberetur, ut mulier cum illis locuples existeret.*

Luc. 15. n. 15. Et abiit, & adhæsit vni ciuium regionis illius; seu ut legit Origenes, primarium ciuitatis. Ciuem regionis à Deo longinquę diabolum interpretantur D. Augustinus lib. 2. quęstionum Euangel. quęst. 33. D. Hieronymus, Bostrenf. Beda, Hericus, qui ait: *Diabolus terrenis concupiscentiis præpositus est. Deinde subditur: Misit illum in villam suam. Græcus, in agros suos. Beda, in villam mitti, ait, est substantiã mundialis cupiditate subiugari. Ut pasceret porcos. D. Chryostomus in Catena: hoc est vt fordidas, & immundas cogitationes in animo nutrit. Carthusianus, ut pasceret porcos. Hoc est demones inferiores, seu homines turpes Diabolo inferiores. Ecce ad quantam miseriam luxuria, & prodigalitas nobilem adolecentem adduxerunt, qui vt in domo paterna honestissimę habebatur, ab illa recedens seruus porcorum efficitur.*

Num. 16. Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis, quã porci manducabãt, & nemo illi dabat.

VERSIONES.

Vatabl. n. 15. Et profectus adiunxit se vni ciuium regionis illius.

Syriacus. Abiens itaque sese adiunxit vni ex filiis ciuitatis regionis illius

Orig. hom. 18. Accessit ad quendam priuatum in Numeros. marium ciuitatis in regione illa.

Arabicus. Adhæsit vni ex maioribus regionis illius, qui misit eum in agrum suum.

Arias. Qui misit eum in agros suos.

Syriac. n. 16. Et concupiscebatur implere ventrem suum ex siliquis illis quas edebant sues.

Arias. Et desiderabat implere ventrem.

Sylueira in Enang. Tom. IV.

Arabicus. Quas porci manducabant, & non dabatur illi.

EXPOSITIO III.

BIIT. Explicat Glossa, sponte, seu propria voluntate. Ex quo ait Titus Bostrenf. *Abijt, perditionis forma afficitur. Cum homo ducitur sua voluntate, statim ipsa perditionis forma constituitur. Adhæsit. Non dicitur quod conductus fuit à ciue, sed quod adhæsit, seu adiunxit se omnibus modis se illi insinuans ad eius gratiam sollicitandam, vt inde panem haberet, ne fame periret. Rectè D. Ambrosius expendit verbum adhæsit, sic explicans: *Qui hæret, in laqueo est.* Sicut enim passer pabulum quarens, in laqueum incidit; ita infelix peccator, vbi iucundam voluptatem sperat, in miserabilem seruitutem incurrit. Notat Hugo, quod prius dicitur, *abijt, & postea adhæsit.* Homo propria sua voluntate subiicitur diabolo.*

Vni ciuium regionis illius; seu vt legit Origenes, primarium ciuitatis. Ciuem regionis à Deo longinquę diabolum interpretantur D. Augustinus lib. 2. quęstionum Euangel. quęst. 33. D. Hieronymus, Bostrenf. Beda, Hericus, qui ait: *Diabolus terrenis concupiscentiis præpositus est. Deinde subditur: Misit illum in villam suam. Græcus, in agros suos. Beda, in villam mitti, ait, est substantiã mundialis cupiditate subiugari. Ut pasceret porcos. D. Chryostomus in Catena: hoc est vt fordidas, & immundas cogitationes in animo nutrit. Carthusianus, ut pasceret porcos. Hoc est demones inferiores, seu homines turpes Diabolo inferiores. Ecce ad quantam miseriam luxuria, & prodigalitas nobilem adolecentem adduxerunt, qui vt in domo paterna honestissimę habebatur, ab illa recedens seruus porcorum efficitur.*

Et cupiebat implere ventrem. Miro modo depingitur famelicus homo, vt aduertunt Maldonatus, Luc. Burgenf. Non dicitur, cupiebat edere, seu saturari, sed implere ventrem. Cupiunt enim, qui magna fame opprimuntur, replere vacuum ventrem, nulla qualitatıs ciborum consideratione habita. *De siliquis.* Siliqua proprię significat folliculos leguminum, qualia sunt fabę, cicer, lentes; alij volunt esse arboris fructus. *Quas porci manducabant.* Illę enim porcis certa hora, certaque mensura dabantur in cibum non ab ipso, sed ab alio ad id à Domino deputato. *Nemo illi dabat:* ad satietatem, vt posset illis ventrem explere. Euthymius: *Nullus, ait, illi dabat ad satietatem. Huiusmodi enim demones neminem sinunt satiari voluptatibus, ne citius a peccato quiescat.*

QUESTIO VI.

Quare adolescens vili porcorum seruitio se subijcit, non verò nobili militia adscribitur?

RIMAM rationem desumo ex D. Chryologo serm. 1. *Cupiditas, ait, ciuem in peregrinum, filium in mercenarium, in egenum locupletem, liberum mutauit in seruum, iunxit porcis, a patre pijsimo,*

44. Glossa. Bostrenf.

Ambros.

Hugo.

45. Origenes. August. Hieron. Bostrenf. Beda.

Chrysol.

Carthul.

46. Arias. Maldon. Burgenf.

Euthym.

47. Chrysolog.